

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Chudy (spr.)

Sędziowie: SSO Anna Górczyńska

SSO Zbigniew Paturalski

Protokolant: st.sekr.sądowy Marzena Wach

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Małgorzaty Stypułkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2014r.

sprawy oskarżonego Z. W. o przestępstwo z art. art. 177§1kk w zw. z art. 178§1kk, art. 178a§1kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Kętrzynie II Wydziału Karnego

z dnia 27 maja 2014r. sygn. akt II K 480/12

orzeka:

I zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, iż; uchyla rozstrzygnięcie w pkt. VII i VIII wyroku i na podstawie art.104§1pkt.7kpow w zw. z art.5§1pkt.4kpow postępowanie w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt.VII umarza ,

II w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania w sprawie w 4/5 części oraz jedną opłatę w kwocie 400 zł (czterysta) za obie instancje.

UZASADNIENIE

Z. W. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 22 kwietnia 2012r. na trasie P. – B. gm. K. kierując samochodem marki V. (...) nr rej. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym powodując wypadek drogowy, w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości, wyjeżdżając z drogi podporządkowanej prowadzącej do S., nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu poruszającemu się z jego lewej strony samochodowi O. (...) nr rej. (...), wjechał na skrzyżowanie doprowadzając do uderzenia w bok w/w pojazdu, który wpadł w poślizg a następnie zjechał na lewe pobocze uderzając w przydrożne drzewo, w wyniku czego kierujący nim J. L. doznał obrażeń ciała w postaci złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej, złamania typu Gaelazi'ego trzonu kości promieniowej prawej, złamania obojczyka lewego wielotkankowego uszkodzenia śródrezcza prawego, które to obrażenia powodują naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej siedmiu dni, a następnie zbiegł z miejsca wypadku drogowego,

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

II. w dniu 22 kwietnia 2012 roku na odcinku drogi prowadzącej ze S. do skrzyżowania z drogą nr (...) tj. na odległości co najmniej 2 km a następnie na trasie od wymienionego skrzyżowania w kierunku P. na drodze nr (...), kierował samochodem m-ki V. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości ze stężeniem alkoholu zbliżonym do 0,9 promila alkoholu we krwi,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie wyrokiem z dnia 27 maja 2014 r. w sprawie IIK480/12 orzekł:

I oskarżonego Z. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I a/o czynu z tą jedynie zmianą, że z opisu czynu wyeliminował sformułowanie „będąc w stanie nietrzeźwości” i za to z mocy art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności

II na podstawie art. 69§1 i 2 k.k, art. 70§1 pkt.1 k.k wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił wobec oskarżonego na okres próby 5 (pięciu) lat,

III na podstawie art. 71§1 k.k orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę po 20 (dwadzieścia) złotych

IV na podstawie art. 63§1 k.k na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny zaliczył okres zatrzymania od dnia 22.04.2012r. do dnia 24.04.2012r. co równoważne jest 6 (sześciu) stawkom dziennym grzywny i w tym zakresie karę grzywny i uznał za wykonaną

V na podstawie art. 42§2 k.k orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat

VI na podstawie art. 63§2 k.k na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 16.07.2012r.

VII oskarżonego Z. W. w ramach zarzucanego mu czynu z pkt II a/o uznał za winnego tego, że w dniu 22 kwietnia 2012 roku na odcinku drogi prowadzącej ze S. do skrzyżowania z drogą nr (...) tj. na odległości co najmniej 2 km a następnie na trasie od wymienionego skrzyżowania w kierunku P. na drodze nr (...), kierował samochodem m-ki V. (...) nr rej. (...), będąc w stanie po użyciu alkoholu ze stężeniem co najmniej 0,3 promila tj. czynu z art. 87§1 k.w. i za to z mocy art. 87§1 k.w. skazał go na karę grzywny w wysokości 1.500 (jednego tysiąca pięćset) złotych

VIII na podstawie art. 87§3 k.w orzekł wobec oskarżonego za czyn z pkt II a/o zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkich kategorii na okres 1 (jednego) roku

IX na podstawie art. 44§1 k.k orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zapisanych pod nr (...) księgi przechowywanych przedmiotów tutejszego Sądu

X na podstawie art. 627 k.p.k zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych w całości, w tym opłatę w kwocie 400 (czteryście) złotych

Apelacje od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego.

Obrońca oskarżonego zaskarżył orzeczenie w całości.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k., wyrokowi temu, zarzucam:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) art. 7 k.p.k. poprzez miejscami dowolną ocenę dowodów, a w szczególności dowodu z zeznań pokrzywdzonego J. L., które to zeznania Sąd uznał za w pełni wiarygodne w zakresie prędkości z jaką poruszał się pojazd przez

niego prowadzony bezpośrednio przed zdarzeniem objętym zarzutem, podczas gdy pokrzywdzony zeznawał w tym zakresie odmiennie na różnych etapach postępowania, a tezie o poruszaniu się pokrzywdzonego w granicach prędkości administracyjnie dozwolonej przeczą m in. zeznania świadków U. Ż., A. Ż. oraz M. M.;

b) art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i w zw. z art. 196 § 3 k.p.k., w zw. z art 7 k.p.k., poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego (instytutu) z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych w sytuacji, gdy opinia biegłego M. P. jest niepełna, a nadto istnieją uzasadnione wątpliwości co do bezstronności tego biegłego;

c) art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 207 § 1 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przeprowadzenie oględzin miejsca zdarzenia, w sytuacji gdy stwierdzenie rzeczywistych możliwości obserwacyjnych oskarżonego w miejscu zdarzenia mogło mieć zasadnicze znaczenia dla oceny dowodów: z wyjaśnień oskarżonego, zeznań pokrzywdzonego oraz opinii biegłego M. P.;

d) art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków;

e) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie wyjaśnienia powodów uznania, że oskarżony dopuścił się umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym;

f) art. 633 k.p.k. poprzez niesłuszne obciążenie oskarżonego kosztami postępowania w całości, pomimo, iż znajduje się on w bardzo trudnej sytuacji materialnej, a ponadto jego stanowisko procesowe (w kwestii przypisywanego mu stanu nietrzeźwości) zostało częściowo uwzględnione;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mogący mieć wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, pomimo licznych wątpliwości w tym względzie, wynikających z kompleksowej oceny materiału dowodowego, a także polegający na przyjęciu m. in. że:

- oskarżony umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, pomimo, iż w zaskarżonym wyroku Sąd Rejonowy zasadniczo nie wskazał jakichkolwiek argumentów przemawiających za przyjęciem takiej tezy,
- w chwili zdarzenia oskarżony znajdował się w stanie po użyciu alkoholu (0,3 promila), podczas gdy opinia Instytutu Ekspertyz Sądowych w K. nie rozstrzyga w sposób jednoznaczny tej kwestii, a w zakresie wersji zdarzenia przyjętej przez Sąd za podstawę rozstrzygnięcia zakłada możliwość, że w chwili zdarzenia oskarżony był trzeźwy (w przypadku przyjęcia wolnej eliminacji alkoholu, str. 11 opinii, wniosek 1),
- prędkość pojazdu, w którym poruszał się pokrzywdzony nie miała wpływu na zaistnienie oraz przebieg zdarzenia,
- oskarżony mógł mieć ograniczoną widoczność w kierunku, z którego nadjechał pokrzywdzony, z jednoczesnym brakiem jakichkolwiek ustaleń w kwestii możliwości obserwowania przez oskarżonego drogi w przeciwnym kierunku, co czyni rozważania na temat prawidłowości ustawienia przez oskarżonego pojazdu bezpośrednio przed wykonaniem manewru skrętu w lewo - niepełnymi,
- biegły udzielił pełnej odpowiedzi na pytania obrońcy sformułowane m in w piśmie z dnia 26 marca 2014 r., podczas gdy odpowiedzi te, w znacznej mierze miały jedynie charakter formalny i nie wyjaśniły podnoszonych wątpliwości,
- opinia biegłego M. P. jest pełna, a przyjęte przez biegłego rozliczenia czasowo-przestrzenne - poprawne, w sytuacji gdy sam biegły stwierdził, że do kontaktu pojazdów oskarżonego i pokrzywdzonego mogło dojść w innym miejscu, a miejsce, z którego ruszał oskarżony (rozpoczął manewr skręcania) nie zostało dokładnie ustalone;

- biegły zaprzeczył, jakoby do swoich wyliczeń przyjął skrajne wartości, podczas gdy to obrona zmierzała to przyjęcia takowych w celu ustalenia wszelkich możliwych wersji opiniowanego zdarzenia, zaś w istocie biegły przyjął wartości średnie,

3. rażąco niewspółmierność kary i orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, wynikające z nadmiernego wyeksponowania przez Sąd okoliczności obciążających i nieadekwatnej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, a zwłaszcza zachowania polegającego na ucieczce z miejsca zdarzenia.

Wskazując na powyższe zarzuty, w oparciu o art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 k.p.k., obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. VII poprzez uniewinnienie oskarżonego, o uchylenie wyroku w pkt. VIII oraz o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pozostałej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kętrzynie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługuje, zaś zarzuty w niej podniesione są bezzasadne w stopniu oczywistym.

Stwierdzić bowiem należy, że Sąd Rejonowy, właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, starannie i wnikliwie ocenił zgromadzone w postępowaniu dowody i wyprowadził z nich prawidłowe wnioski.

Przystępując do oceny poszczególnych zarzutów apelacyjnych, na wstępie należy odnieść się do rozważań zawartych w apelacji obrońcy odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt.I , w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonego w pkt.VII postępowanie należało wobec przedawnienia karalności umorzyć

Zauważyć należy, że apelacja obrońcy oskarżonego oparta została w swej zasadniczej części na wyeksponowaniu okoliczności świadczących- według sugestii skarżącego- o dowolności w ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, i jednocześnie apelujący wskazuje na istnienie wątpliwości, które z naruszeniem art. 5 § 2 k.p.k. zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego. Zauważyć należy, że sam oskarżony przyznał się do spowodowania wypadku i wyjaśnił, iż widział nadjeżdżający pojazd , który prowadził pokrzywdzony J. L., jednak uznał, iż może ruszyć(„ ... widziałem nadjeżdżający z mojej prawej strony samochód koloru czerwonego lub wiśniowego. Był on w odległości 200-250 metrów ode mnie. Z lewej strony widziałem zbliżający się samochód koloru ciemnego – wydawało się , że był on daleko tj. w odległości 150 m ode mnie . Sądziłem , że zdążę włączyć się do ruchu i ruszyłem.” Oskarżony powyższe wyjaśnienia potwierdził na rozprawie. W oparciu o te wyjaśnienia zostały poczynione ustalenia faktyczne w sprawie. W tym stanie rzeczy zarzuty skarżącego zawarte w pkt.I c i d są dla sądu odwoławczego niezrozumiałe. W oparciu o te właśnie wyjaśnienia oraz inne dowody w postaci opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków Sąd Rejonowy miał prawo wywieść , iż oskarżony umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. (szczegółowe rozważania sądu I instancji w tym przedmiocie znajdują się na stronie 10-11 uzasadnienia wyroku) .

Oskarżony nie wykluczył , iż w chwili wypadku mógł być nietrzeźwy. Wyjaśnił, iż dzień wcześniej spożył znaczną ilość alkoholu. Sąd Rejonowy ostatecznie uznał, iż oskarżony w chwili wypadku nie był nietrzeźwy , rozstrzygając istniejące, co do tej okoliczności wątpliwości na korzyść oskarżonego. Przyjął , iż znajdował się w chwili zdarzenia w stanie po użyciu alkoholu. Przypisał oskarżonemu popełnienie wykroczenia z art.87§1kw. (obecnie co do tego czynu nastąpiło przedawnienie karalności)

Podnieść należy, iż oskarżony zbiegł z miejsca wypadku . Po wypadku spożył alkohol. Ustalenie jego stanu w zakresie trzeźwości oparte zostało więc o wyjaśnienia samego oskarżonego oraz opinię Instytutu Ekspertyz Sądowych w K.. Sąd Rejonowy przyjmując , iż w chwili wypadku oskarżony był w stanie po użyciu alkoholu dokonał szczegółowej analizy wszystkich dowodów i swoje stanowisko szczegółowo umotywował. Analiza powyższa była rzetelna , logiczna . Takie ustalenie skutkowało koniecznością wyeliminowania z opisu czynu przypisanego oskarżonemu stanu nietrzeźwości.

Obrońca w apelacji zarzucił Sądowi I instancji obrazę art.170§1pkt.5kpk w zw. z art.201kpk w zw. z art.196§3kpk w zw.z art.7kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z innej opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych w sytuacji, gdy opinia biegłego M. P. jest niepełna , a nadto istnieją uzasadnione wątpliwości, co do bezstronności tego biegłego.

Stwierdzić jednak należy, że nie sposób dopatrzeć się sugerowanego przez skarżącego uchybienia, skoro Sąd I instancji wskazaną decyzję procesową w sposób należyty uzasadnił. Powtórzyć należy tylko argumentację Sądu meriti, że opinia pisemna opinia biegłego M. P. oraz opinia uzupełniająca jest jasna i spójna . Podnieść należy, iż biegły w zakresie w którym podnosił, iż oskarżony miał możliwość zaobserwowania nadjeżdżającego pojazdu pokrzywdzonego miał na uwadze twierdzenie również samego oskarżonego. Biegły wskazywał, iż pokrzywdzony w żadnym stopniu nie przyczynił się do zaistnienia wypadku. Podnosił , iż prędkość pojazdu prowadzonego przez pokrzywdzonego nie miała wpływu na zaistnienie zdarzenia. Wywód powyższy również uwzględnia wyjaśnienia samego oskarżonego. (k-237-238)

Nie sposób zatem dopatrzeć się sugerowanych przez obrońcę oskarżonego uchybień natury procesowej. Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. może być skuteczny tylko wówczas, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszył powyższe zasady. Tymczasem obrońca usiłując podważyć ocenę dokonaną przez Sąd, a także poczynione w oparciu o nią ustalenia, nie wskazał żadnych rzeczowych argumentów wskazujących na to, że jest ona dowolna, a w szczególności, by sprzecznie z zasadą wynikającą z art. 4 k.p.k. Sąd uwzględniał okoliczności przemawiające tylko na niekorzyść oskarżonego. Brak jest również w sprawie wątpliwości, które przepis art. 5 § 2 k.p.k. nakazywałby rozstrzygać na korzyść oskarżonego. W tym miejscu celem jedynie przypomnienia stwierdzić należy, że stawianie zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. jest możliwe jedynie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec niemożności, iż usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k., to wątpliwości Sądu, a nie strony procesowej wyrażającej odmienny, subiektywny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego.

Bezskuteczność sformułowanego przez obrońcę oskarżonego zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego, czyni również niezasadny zarzut błędnych ustaleń faktycznych, który miał być następstwem uchybień w zakresie postępowania dowodowego oraz wadliwej i sprzecznej z art. 7 k.p.k. oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Na tym tle nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary, okresu warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawiania wolności i środka w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Zauważyć bowiem należy, że apelujący przedstawił de facto dwa argumenty przemawiające za łagodniejszym potraktowaniem oskarżonego, a mianowicie jego dotychczasową niekaralność oraz dobrą opinię środowiskową. Powyższe jednak okoliczności Sąd Rejonowy miał na uwadze rozstrzygając o sposobie ukarania oskarżonego . (k -12v uzasadnienia) . Zdaniem sądu odwoławczego orzeczone wobec oskarżonego kary i środki są adekwatne do jego stopnia zawinienia i w orzeczonym wymiarze spełnią wobec niego swe cele ogólnie i szczególnieprewencyjne.

Mając na uwadze powyższe rozważana Sąd Okręgowy uznał, po stwierdzeniu, że argumentacja autora apelacji stanowi jedynie nieuzasadniony dyskurs z prawidłowo przeprowadzonymi przez Sąd I instancji dowodami i ustalonym na ich podstawie stanem faktycznym, iż zaskarżony wyrok co do zasady należało utrzymać w mocy. Sąd Okręgowy jedynie zmienił rozstrzygnięcie w pkt. VII i VIII wyroku z uwagi na to , iż w odniesieniu do przypisanego oskarżonemu wykroczenia nastąpiło przedawnienie karalności. (art. 437 § 1 i 2 k.p.k.)

Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art.630 kpk w zw. z art.2 ust.4 , 3ust.2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U nr.49 poz.223 z późn. Zm.) orzekł o kosztach postępowania w sprawie mając na uwadze fakt, iż doszło do częściowego umorzenia postępowania . Z uwagi jednak na okoliczność, iż czynności w sprawie i przeprowadzone dowody w zasadzie , co do obu zarzutów były tożsame sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do znacznego ich przejścia na rachunek Skarbu Państwa. Dodatkowo podnieść należy, iż najkosztowniejsze dowody zostały przeprowadzone na wniosek obrońcy oskarżonego. Oskarżony musiał się więc liczyć z możliwością, iż będzie

zobowiązany do ich uiszczenia oraz z tym , iż będą one znaczne. Przy rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów Sąd Okręgowy miał również na uwadze sytuację osobistą i majątkową oskarżonego. (k-91,k-89-89v)